

Tenen totes les religions igual valor?

És el cristianisme una religió més? És l'home un ésser religiós? Per què existeixen moltes religions? Quin és el valor d'una religió? Cal una revelació per part de Déu? És el cristianisme la religió veritable?

30/07/2024

1. És l'home un ésser religiós?

2. Per què existeixen moltes religions?

3. Quin és el valor d'una religió?

4. Cal una revelació per part de Déu?

5. És el cristianisme la religió veritable?

.....

És l'home un ésser religiós?

“El desig de Déu és inscrit en el cor de l'home, ja que l'home ha estat creat per Déu i per a Déu. Déu no para d'atreure l'home cap a ell, i només en Déu podrà trobar l'home la veritat i la felicitat que desitja constantment.” (*Catecisme de l'Església catòlica*, núm. 27)

Des del moment mateix de la creació de l'home, Déu surt a la seva trobada, fa el primer pas en aquesta relació

d'amor gratuït, i no deixa d'atreure'l, en tot "*l'ajuda a buscar-lo, a conèixer-lo i a estimar-lo amb totes les forces*". (*Catecisme de l'Església catòlica*, núm. 1)

Aquest desig de Déu, inscrit en el més profund de l'ésser de l'home, que anomenem religió, o religiositat, és un do de Déu. És el que ens uneix, ens lliga amb el Creador. És expressió de la vocació transcendent que té cada ésser humà.

Ensenya sant Tomàs a la *Summa Teològica* (2-2 q81) que la religió implica pròpiament un ordre a Déu. Més àmpliament podem dir que és l'acte o conjunt d'actes pels quals l'home, després de reconèixer d'alguna manera la realitat de Déu, orienta la seva vida en relació amb Ell.

L'aspecte religiós és constitutiu de l'home i es reflecteix en totes les seves dimensions, ja que brolla de la

seva condició natural creada, i es refereix fonamentalment a la relació de l'home creatura amb el Déu Creador. “Enllà de la seva història, fins al dia d'avui els homes han donat expressió de moltes maneres a aquesta recerca de Déu per mitjà de les creences i dels comportaments religiosos (oracions, sacrificis, cultes, meditacions, etc.). Malgrat les ambigüitats que puguin comportar, aquestes formes d'expressió són tan universals que ens permeten de dir que l'home és un ésser religiós.” (*Catecisme de l'Església catòlica*, núm. 28)

Meditar amb sant Josepmaria

“La religió és la major rebel·lia de l'home que no tolera viure com una bèstia, que no es conforma —no s'aquieta— si no tracta i coneix el Creador.” *Amics de Déu*, 37-38

Per què existeixen moltes religions?

El pluralisme religiós és un fet patent en la història de l'home. Al seu torn, aquesta diversitat d'opcions és una mostra més dels esforços de l'home de tots els temps per assolir la veritat.

“L'home és cercador de Déu. (--) Fins i tot després d'haver perdut, pel pecat, la semblança amb Déu, l'home segueix essent a la imatge del seu Creador. Conserva el desig d'Aquell que el crida a l'existència. Totes les religions donen testimoni d'aquesta recerca essencial dels homes.” (*Catecisme de l'Església catòlica*, núm. 2566)

La diversitat religiosa té diferents causes: les dificultats de l'home per entendre el que és diví, la facilitat per associar la noció de Déu o de déus amb els elements del món, per

fabricar déus a la mesura humana; la influència de la cultura i idiosincràsia dels pobles en les diverses religions; l'aparició de figures, profetes o fundadors, que amb la seva forta personalitat i la seva predicació són capaces de crear una religió pròpia.

Com que la religió és la resposta de l'home al coneixement que arriba a tenir de Déu —coneixement que s'adquireix de maneres molt diverses — és una cosa natural que existeixin múltiples religions o, dit d'una altra manera, moltes maneres d'expressar aquesta relació amb el transcendent. D'altra banda, l'home pot encertar o no en aquesta cerca, i també pot ignorar o negar aquesta realitat.

“Però aquesta ‘relació íntima i vital que uneix l'home amb Déu’, l'home pot oblidar-la, no considerar-la i, fins rebutjar-la explícitament. Actituds així poden tenir orígens molt

diversos: la revolta contra el mal en el món, la ignorància o la indiferència religioses, la preocupació per les realitats del món i per les riqueses, el mal exemple dels creients, els corrents de pensament hostils a la religió i, finalment, aquesta actitud de l'home pecador que s'amaga de Déu, per por, i fuig quan el crida.” (*Catecisme de l'Església catòlica*, núm. 29)

Meditar amb sant Josepmaria

“Déu al principi va fer l'home i el va deixar en mans del seu lliure arbitri (Eccli XV, 14). Això no s'esdevindria si no tingués lliure elecció. Som responsables davant Déu, de totes les accions que realitzem lliurement. Aquí no hi caben anonimats; l'home es troba de cara al seu Senyor, i està en la seva voluntat que es resolgui a viure com un amic o com un enemic. Així comença el camí de la lluita interior, que és una empresa per a

tota la vida, perquè mentre dura el nostre pas per la terra ningú no ha assolit la plenitud de la seva llibertat.

La nostra fe cristiana ens porta, a més, a assegurar a tothom un clima de llibertat, començant per allunyar tota mena de coaccions enganyoses en la presentació de la fe.” (*Amics de Déu*, 36)

Quin és el valor d'una religió?

Aleshores, resulta lògic que ens preguntem sobre el valor de cada una de les diferents religions, si són totes veritables, o si alguna és falsa, o bé si alguna és més veritable que les altres. Aquesta indagació ens porta de la mà al tema de la veritat.

Podem dir que, des d'un punt de vista ampli, no hi ha religions falses, perquè totes, en certa manera, tenen una mica de veritat, en ser un camí orientat cap al diví i cap a la plenitud

consegüent de l'ésser humà. Totes contenen elements i nuclis de veritat, encara que unes en més gran manera que d'altres.

“L'Església reconeix que les altres religions ‘encara cerquen, enmig d'ombres i a través d'imatges’, el Déu desconegut, però proper, ja que ens ha donat la vida a tots, bufa el seu alè a totes les coses i vol que tots els homes se salvin. Així l'Església considera tot el que pugui haver-hi de bo i de veritat en les religions ‘com una preparació a l'Evangelí i com un do d'aquell que il·lumina tot home perquè arribi a tenir la vida.” (*Catecisme de l'Església catòlica*, núm. 843)

Aleshores, quina religió tindrà més valor? Si tenim en compte que la religiositat és expressió del desig i cerca de l'home del que és transcendent, serà més valuosa

aquella per la qual l'home adhereixi la veritat de manera més plena.

En altres paraules, en el fenomen religiós, *l'element determinant es troba en l'aspecte objectiu*, o sigui, en la realitat a la qual l'home es dirigeix i s'adhereix mogut per la seva religiositat, realitat que és superior i independent d'ell i de la seva vivència.

Per tant, per sobre de les semblances o de les diferències entre les diferents religions, o bé entre les apreciacions subjectives de les diverses persones, hi ha una única realitat que dona el veritable valor i que determina la veracitat d'una religió: que sigui capaç d'establir una recta relació amb l'Ésser diví.

“La raó exímia de la dignitat humana consisteix en la vocació de l'home a la unió amb Déu. L'home és convidat al col·loqui amb Déu ja des del seu naixement. Existeix purament i

simplement per l'amor de Déu que el va crear, i per l'amor de Déu que el conserva. I només es pot dir que viu en la plenitud de la veritat quan reconeix lliurement aquest amor i es confia completament al seu Creador". (Concili Vaticà II, *Gaudium et Spes*, núm. 19.)

Meditar amb sant Josepmaria

“¿Quina veritat és aquesta que inicia i consuma en tota la nostra vida el camí de la llibertat? Us la resumiré, amb l'alegria i amb la certesa que provenen de la relació entre Déu i les seves criatures: saber que hem sortit de les mans de Déu, que som objecte de la predilecció de la Trinitat Beatíssima, que som fills d'un Pare tan gran. Jo demano al Senyor que ens decidim a adonar-nos-en, a assaborir-ho de dia en dia: així obrarem com persones lliures. No ho oblideu: qui no se sap fill de Déu, desconeix la seva veritat més íntima,

i manca en la seva actuació del domini i de la senyoria propis d'aquells qui estimen el Senyor per damunt de totes les coses.” (Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, núm. 26.)

“Estem obligats a defensar la llibertat personal de tothom, sabent que és Jesucrist qui ens ha adquirit aquesta llibertat; si no ho fem així, amb quin dret reclamarem la nostra? Hem de difondre també la veritat, perquè *veritas liberabit vos*, la veritat ens allibera, mentre que la ignorància esclavitza.” (*Amics de Déu*, 171)

Cal una revelació per part de Déu?

Com hem vist des de l'inici, Déu no ha deixat els homes en cap moment històric *sense el testimoni de si* (Act 14, 15; cf. Rom 1, 18-23), sinó que es dona a conèixer l'home a través de les coses creades. El desig d'eternitat, les ànsies d'infinnit, el tornar-se a Déu

esperant d'Ell un destí futur, són ecos de la imatge de Déu present en l'home. Aquesta imatge o petjada de Déu, feta malbé però no destruïda pel pecat, continua present i ha estat deixada per Déu perquè la humanitat torni cap a Ell.

“En les condicions històriques en què es troba, l'home topa tanmateix amb moltes dificultats per a conèixer Déu només amb la llum de la raó: (...)

L'esperit humà, quan es tracta d'adquirir aquestes veritats, es troba amb dificultats per part dels sentits i de la imaginació, i també amb mals desigs que neixen del pecat original. D'aquí ve que, en aquestes matèries, els homes es convencin fàcilment de la falsedat o, almenys, de la incertesa de les coses que no voldrien que fossin veritables.” (*Catecisme de l'Església Catòlica*, núm. 37)

Per això, “l'home necessita la llum de la revelació de Déu” perquè totes les

veritats sobre Déu “puguin ser conegudes per tots sense dificultat, amb certesa ferma i sense cap error”. (*Catecisme de l'Església catòlica*, núm. 38)

Meditar amb sant Josepmaria

“L'Esperit Sant realitza en el món les obres de Déu: és, com diu l'himne litúrgic, donador de les gràcies, llum dels cors, hoste de l'ànima, repòs en el treball, consol en el plor. Sense el seu ajut no hi ha res en l'home que sigui innocent i valuós, ja que és Ell qui renta allò que és tacat, qui guareix el malalt, qui encén allò que és fred, qui encamina el que s'ha esgarriat, qui condueix els homes cap al port de la salvació i del goig etern.” (Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, 131.)

“L'Església es això: Crist present entre nosaltres; Déu que ve devers la humanitat per salvar-la cridant-nos amb la seva revelació, santificant-nos

amb la seva gràcia, sostenint-nos
amb la seva ajuda constant, en els
petits i grans combats de la vida
diària. Sant Josepmaria, (*És Crist que
passa*, 131.)

És el cristianisme la religió veritable?

Moltes religions parlen de revelació,
com l'hinduisme o la religió
musulmana, però apreciar la
diferència d'aquestes revelacions
amb la Revelació cristiana és clau, ja
que la Revelació cristiana pertany a
un àmbit superior i, per tant, eleva la
religiositat natural de l'home a un
pla ontològicament diferent.

La Revelació de Déu implica la
manifestació que Déu fa de Si mateix,
també una elevació, una purificació,
una curació de la naturalesa
humana. Podem dir que en revelar-
se Déu també ens transforma, ens
purifica, ens fa capaços de rebre i

percebre adequadament les veritats que ens presenta.

La Revelació cristiana ens eleva a l'ordre sobrenatural. Aquesta diferència afecta tant l'ordre de l'esdeveniment que revela com els continguts que es revelen.

Per la Revelació de Déu obrada per Crist, el cristià accedeix al coneixement de Déu no només com el seu Creador, sinó com a Pare, ja que Déu ens fa partícips de la seva divina naturalesa.

“Va plaure a Déu, en la seva bondat i saviesa, de revelar-se ell mateix i de fer conèixer el misteri de la seva voluntat, amb el qual els homes tenen accés al Pare en l'Esperit Sant, pel Crist, Verb encarnat, i participen de la naturalesa divina.” (*Catecisme de l'Església catòlica*, núm. 51)

El cristianisme, per tant, davant les altres religions, les transcendeix per

diversos motius: perquè neix de la Revelació històrica feta per Déu, perquè Déu revela als homes el seu propi ser en Jesucrist, que és veritable Déu i veritable home, i perquè ens brinda, a través dels Sagraments, la gràcia que ens permet assolir la unió amb el mateix Déu.

Tanmateix, la Revelació cristiana no té per finalitat combatre les altres religions, ja que les respecta i promou que hi pot haver de positiu en elles, els valors espirituals i morals, o socioculturals que hi troba. (Cf. *Declaració conciliar Nostra Aetate* del 28 d'octubre de 1965, núm. 2)

En el cristianisme, “Aquest disseny de la revelació (...) inclou una ‘pedagogia divina’ particular: Déu es comunica gradualment a l’home, el prepara per etapes per a acollir la Revelació sobrenatural que fa ell mateix i que culminarà en la Persona

i la missió del Verb encarnat,
Jesucrist”. (*Catecisme de l'Església
catòlica*, núm. 52)

Podem afirmar, per això, que el desig de Déu, inici del procés de cerca que es dona en tot home, és ja, en certa manera, un do de Déu, i la unió amb Déu, terme d'aquest procés, també és possible per l'acció divina que eleva i guareix la nostra naturalesa caiguda. En tot moment Déu acompanya i encoratja l'home en el seu camí cap a la seva plenitud.

La Revelació actua sobre el desig de l'home i transforma i purifica la cerca humana de Déu. Per això, des del cristianisme, que és la revelació del misteri de Crist, s'adverteix el caràcter parcial i fragmentari de la veritat present en les religions, així com les seves deficiències. Aquesta és la raó per la qual l'Església ha de continuar anunciant l'Evangelí de

Jesucrist a tot home. (Cf. F. Conesa, *Sobre la religión verdadera*, pàg. 37)

Meditar amb sant Josepmaria

“Afany d'ànimes: tenim el desig vehement de ser corredemptors amb Crist, de salvar amb Ell a totes les ànimes, perquè som, volem ser ipse Christus, i Ell *dedit redemptionem semetipsum pro omnibus* (I Tim II, 6), es donà a si mateix com a rescat per tothom. Units a Crist i a la seva Mare Beneïda, que és també Mare nostra, *Refugium peccatorum*; fidelment enganxats al Vicari de Crist a la terra —al dolç Crist a la terra—, al Papa, tenim l'ambició de portar a tots els homes els mitjans de salvació que té l'Església, fent realitat aquella jaculatòria, que he estat repetint des del dia dels Sants Àngels Custodis del 1928: *omnes cum Petro ad Iesum per Mariam!*” (Carta 9.I.1932, núm. 82.)

Enllaços relacionats: En què
consisteix substancialment el
missatge cristià? És igual la pregària
d'un cristià que la d'algú d'una altra
religió? La Revelació

Referències

- *Catecisme de l'Església Catòlica.*
 - José Luis Illanes Maestre,
Naturaleza de la religión.
 - F. Conesa, *Sobre la religión*
verdadera.
 - José Morales, *Filosofía de la*
Religión
-

pdf | document generat
automàticament des de [https://](https://opusdei.org/ca-es/article/tenen-totes-les-religions-igual-valor-es-el-cristianisme-una-religio-mes-2/)
[opusdei.org/ca-es/article/tenen-totes-les-](https://opusdei.org/ca-es/article/tenen-totes-les-religions-igual-valor-es-el-cristianisme-una-religio-mes-2/)
[religions-igual-valor-es-el-cristianisme-](https://opusdei.org/ca-es/article/tenen-totes-les-religions-igual-valor-es-el-cristianisme-una-religio-mes-2/)
[una-religio-mes-2/](https://opusdei.org/ca-es/article/tenen-totes-les-religions-igual-valor-es-el-cristianisme-una-religio-mes-2/) (21/03/2026)